

ת"פ 11811/09/13 - מדינת ישראל נגד א פ

ת"פ 11811-09-13
25 אוקטובר 2015

בית משפט השלום קריית גת

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נ ג ד

א פ

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - יוליה מינביץ'

הנאשם ובאת כוחו עו"ד - יפעת זינר

[פרוטוקול הושמט]

מז דין

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות, בכך שבתאריך 1.9.13, לאחר ששתה ליטר בירה וכעס בשל יחס מזלזל שסבר שהוא מקבל מבני משפחתו, הגיב בכעס, כינס את בני המשפחה לנאום בדבר הצורך ליתן לו כבוד. בהמשך דרש מאשתו להיכנס לחדר האמבטיה שם הבהיר לה כי עליה לנהוג כלפיו בכבוד. בהמשך פתח את הדלת ואמר לצאת, אך בעת שיצאה מחדר האמבטיה חבט בחוזקה בראשה מאחור. אביה בן 87, שגר עמם, שמע צעקות מחדר האמבטיה ולכן פתח את הדלת, נכנס ומשך את בתו, אך בתגובה הנאשם נגח עם ראשו בפניו, באזור עין ימין וגרם לו לדמם.

שמעתי בבית המשפט את המתלוננת, את עדות אביה, שניהם היו מגוננים ונזהרו מאוד בדבריהם כדי שלא להפליל הנאשם בדברים שלא ראו.

צינתי בהכרעת הדין כי שילוב העדויות האמינות הביא לתיאור הפלסטי האמין של הסיטואציה האמינה.

יצוין, כי נעשה לאחר מכן עימות בינו לבין חמו הקשיש וניכרו בשלב הזה ניצנים ראשונים של מודעות מצד הנאשם וחרטה שהבחין בחבלות שנחבל בפניו ובתארו את המתלונן כאדם טוב.

בבית המשפט הכחיש הכחשה גורפת. טען שאשתו ואביה העלילו עליו עלילה שיקרית. לא היה לו הסבר לחבלות שחמו

נחבל בפניו וכאמור הורשע מעבר לכל ספק סביר, הן בכך שפגע בראש המתלוננת ונגח בפני המתלונן והן בכך שהניף כיסא פלסטיק לעבר בחמו לפגוע בו ובהמשך איים להורגם.

העבירות נעברו בעת שילדיהם המשותפים היו בבית.

מאז האירוע הסכימו השניים להתגרש. להם 6 ילדים, הגדול כיום כבן 18 והקטנה בת 4.5.

מאז האירוע עבר הנאשם להתגורר בבית הוריו בלוד. לדבריו, לא זוכר לראות באופן סדיר את ילדיו שמתגעגעים אליו מאוד.

לדבריו, לא התגרשו, שכן ההליך בבית משפט לענייני משפחה מתארך בשאלה של חלוקת הרכוש המשותף, הדירה שבבעלותם וכן קביעת הסדרי ראייה של הילדים.

לטענתו, בשל עמדת המתלוננת החוששת ממנו פקידת הסעד לא באה בהמלצה שיקבל באופן מסודר לידיו את ילדיו לביקורים, למעט ימי שישי לשעות ספורות. לעיתים לדבריו, אשתו מסכימה שיקח את הילדים גם בשבת וכי במקרה זה הם באים אליו לבית הוריו בלוד.

נתקבלו בעניינו מספר תסקירים כדי לשלבו בהליך טיפולי.

מהתסקירים עולה כי קיבלו, בין היתר, מידע מהעובדת הסוציאלית שטיפלה במשפחה וכן מעובדת סוציאלית שטפלה בנאשם במסגרת עמותת "אפשר" לשם פנה לצורך טיפול גמילה מאלכוהול. כמו כן, קיבלה מידע מהעובדת סוציאלית במרכז למניעת אלימות במשפחה שם טופל, ומפקידת סעד לסדרי דין באגף הרווחה.

הנאשם הושם בפיקוח מעצרים בתיק זה לתקופה שהסתיימה בינואר 2015, לאחר ששוחרר בתנאי מעצר בית מלא מספר חודשים, עם המשך מעצר בית לילי עם אפשרות לעבוד.

הנאשם בן 38, יליד אוזבקיסטן, עלה ארצה בגיל 18. הוא עובד עתה כמחסנאי בחב' שטראוס. הסניגורית המציאה לבית המשפט מכתב המלצה ממנהל היצור במפעל, ממנו עולה שהוא אחד מהעובדים הטובים בצוות, שמראה רמת מחויבות ומעורר אהדה, מפגין נכונות להגיש עזרה בכל בעיה ונכון לבצע משימות גם אלו שמעבר להגדרת התפקיד, עובד חרוץ, מתמיד, השואף לשפר ביצועים ברמה היום יומית ואף מוכן לבצע שעות נוספות בימי שישי, ואפילו מתנדב. הוא נחשב אחד העובדים האוהבים והשקטים ביותר. הוא מהווה נכס ועובד לדוגמא.

בני הזוג נישאו באוזבקיסטן, לאחר מכן עלתה המתלוננת לארץ עם אביה. לטענתו, הוא לקח על עצמו תפקיד של מרפנס עיקרי וכי הוא אב מעורב בחיי הילדים. בתחילה שלל כל אלימות, התקשה לקחת אחריות על התנהגותו, האשים את אבי המתלוננת בפירוק הנישואין. לטענתו, הוא הסיט אותה נגדו וכי הקונפליקטים גברו לאחר שעבר לגור איתם, כשבמקביל הוא פוטר מעבודתו בתנובה. הוא הביע תחושות תסכול.

יצוין, כי מדובר באדם נטול עבר פלילי כלשהו וקיים פער תרבותי בין הערכים לארץ מוצאו לערכים המקובלים בארץ.

כמו כן קיים פער בין התפיסה העצמית שלו לאופן בו מתנהל.

כאמור, הוא שולב בטפול במסגרת עמותת "אפשר" לאחר שפנה ביוזמתו בפברואר 2014. הוא עבר אבחון ושיתף פעולה באופן מלא. הוא שומר על ניקיון מאלכוהול באופן מלא ללא מעידות. לדברי עובדת סוציאלית, עבר תהליך טיפולי משמעותי וכיום מודע לנזק מצריכת האלכוהול. הטיפול הסתיים באוגוסט 2014 והופנה להמשך טפול במרכז למניעת אלימות בלוד.

גם היום טען הנאשם שהוא שומר על ניקיון מצריכת אלכוהול ושהוא נמצא במקום אחר.

מדיווח עובדת סוציאלית במרכז למניעת אלימות עולה כי שולב בטפול בספטמבר 2014, תחילה בקבוצה ראשונית, תוך ששיתף פעולה באופן מלא. אולם התקשה להבין הדינמיקה הזוגית ולקחת אחריות, אף שניכרה מודעות ראשונית באשר לדפוסים אימפולסיביים ונטייה לתוקפנות במצבים בהם נפגע והמליצה להאריך הטיפול בו.

מדיווח פקידות סעד עולה שבדיון בבית משפט לענייני משפחה התעורר ויכוח סביב הסדרי ראייה והתרשמו מדינמיקה יחסית מורכבת, המאופיינת במתח בין ההורים, באלימות כלפיה וכלפי הילדים.

מדיווח מספטמבר דווקא עלה ששני ההורים מעוניינים בהסדרי ראייה וגם הילדים רוצים לפגוש באביהם ולכן סוכם כי יקח את ילדיו למשך שעותיים בימי שישי לאחר שעות הלימודים תוך שגורמי הרווחה שומרים על קשר אינטנסיבי עם המשפחה.

יצוין, כי בעבר בשנת 2006, בעקבות אירוע אלים כלפיה הועברה המתלוננת למקלט לנשים מוכות יחד עם הילדים ושהתה שם 8 חודשים, היא חזרה לאחר שהנאשם הציע שלום בית ולאחר שנועצו עם רבנים. הייתה רגיעה כשנה, אך לאחר מכן שב לנקוט כלפיה באלימות, אך היא חששה להתלונן נגדו והאמינה לו שהוא ישתנה. לדבריה, חלק מהילדים סובלים ממצב רגשי קשה בעקבות האלימות והיא עצמה נמצאת בחרדה, תוך שביטאה חשש ממנו אם ההליך הסתיים והתנאים המגבילים יבוטלו.

הם התרשמו כי מדובר באישה חסר אונים, תשושה נפשית.

הדיון נדחה כדי לאפשר לנאשם להמשיך בטפול, תוך ששקלו להפנותו למסגרת אינטנסיבית והיקפית לטיפול בתחום האלימות במשפחה ולכן הדיון נדחה מספר פעמים לאפשר לו המשך טיפול. בהמשך ציינו כי למרות הספק באשר ליכולת הנאשם להכיר בדפוסים האלימים ולערוך שינוי, הוחלט לאפשר לו זאת. בספטמבר 2014 כאמור החל טיפול במרכז למניעת אלימות, הטיפול הסתיים בינואר 2015, הוא שיתף פעולה באופן מלא אך המשך לבטא עמדה קורבנית, הוא התקשה לשתף בעולמו הפנימי.

לאור מאפייני אישיותו הוא התקשה להיתרם מהטיפול ולא חל שינוי בגישתו ולכן לא שולב בקבוצת המשך.

יצוין, כי לדברי המתלוננת לא הפר תנאי שחרור ולא יצר עמה קשר, אך מתקשה לעמוד בהסדרי ראייה הקבועים עם הילדים ומבקש להיפגש איתם במועדים שונים מאלו המוסכמים. בשיחות נוהג לערב אותם בסכסוך ביניהם.

לדבריה, המשפחה אמורה להתחיל טפול משפחתי במרכז להורים וילדים והיא עצמה המשיכה בטיפול באגף הרווחה.

גורמי הרווחה המשיכו בקשר אינטנסיבי עם המשפחה ועם התפקוד של הילדים.

הנאשם המשיך לשלול העבירות המיוחסות לו וטען שהוא לא נוקט באלימות וכי באותו מועד נמצא בתקופה משברית.

הוא מכבד את החלטת האישה להתגרש ממנו ובאשר לטיפול במרכז למניעת אלימות ציין כי החל לרכוש כלים לויסות דחפים. למרות זאת, התרשמו מהשיחות שלא חל שינוי בתפיסתו וכי ממשיך לגלות עמדה נוקשה ותפיסה קורבנית. לכן, ביקשו שהדיון ידחה שוב כדי לבחון שילובו במסגרת "בית נועם" במסלול ההוסטל.

בהמשך התברר כי סירבו לקלוט אותו ב"בית נועם", שכן עליו לצאת בשעת בוקר מוקדמת בשעה 5:00 כדי להגיע למקום עבודתו בלוד, ויציאה בשעה כזו אינה תואמת את המסגרת של "בית נועם", אף שהוא עצמו היה נכון לשתף שם פעולה באופן מלא. הם ציינו כי דפוסיו הנוקשים והמוטיבציה הנמוכה להשתלב בטיפול מעידים על מסוכנות.

לא קיבלתי הטענה כאילו למרות שיתוף הפעולה שלו "בית נועם" מסרב לקלוט אותו בשל רצונו לעבוד וביקשתי לבדוק נקודה זו ואכן היא התבררה כנכונה. הוסבר לי כי "בית נועם" מתפקדים על פי כללים קבועים, מהם הם לא יכולים לחרוג, כולל שעות יציאה לעבודה וחזרה.

יוצא אם כן, כי אף שהנאשם ניסה ככל שמסוגל, להשתלב בהליך טפולי, בפועל התפיסה הנוקשה שגילה, העמדה הקורבנית וחוסר יכולת להיפתח הובילו לכך שלא השתלב במסגרת המתאימה לו שהיא מסגרת אינטנסיבית סגורה. הנאשם עומד על כך שאם לא היה יוצא בשעה האמורה לא יכול היה להגיע לעבודה במועד והיה מפוטר ועליו לדאוג לשלם מזונות לילדיו.

להתרשמותי, מדובר שמסוגל לשמור על מסגרת תעסוקתית יציבה שנותנת לו תחושה חיובית, בשונה מחוסר יכולתו לתפקד במסגרות אחרות.

גם בבית המשפט האשים את אשתו בכך שפקידת הסעד אינה מאשרת לו ביקורים סדירים מעבר לימי שישי וניכרת העמדה הקורבנית אותה ממשיך לגלות גם שנתיים לאחר האירוע.

התביעה עותרת למאסר שלא יפחת מ- 20 חודשים ומפנה לפסיקה ולמתחמי ענישה הקיימים בגין אלימות במשפחה. לדברי התביעה, בגין האלימות כלפי אשתו העונש הראוי 10 חודשי מאסר, בגין תקיפת קשיש וגרימת חבלה העונש הראוי אף הוא הינו עונש שלא יפחת מ- 10-חודשי מאסר, בעוד הסניגורית מבקשת להימנע ממאסר בהתחשב בכך שעברו נקי ובכך שעשה ככל שהיה מסוגל על מנת להשתלב במסגרת טיפולית ובעיקר לאור העובדה שבני הזוג בהליכי גירושין.

התביעה הפנתה את בית המשפט לרע"פ 1923/11, **גזאל חטיב נ' מדינת ישראל**, מיום 10.3.11. שם נדון המערער בגין תקיפת אשתו שהיתה כבת 16.5, במהלך תקופה של 5 חודשים, שבהם היו נשואים, וכן נהג כלפיה באלימות מילולית. בית משפט שלום הסתפק ב- 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ורכיבים נלווים, בהתחשב בחרטה שגילה, בהודאתו, בנסיבותיו האישיות ובכך שהתגרשו, בעברו הנקי ובתקופת המעצר הקצרה ומעצר הבית הארוך. המדינה

הגישה ערעור תוך שצינה כי העונש חורג מהענישה הראויה ובית משפט מחוזי קיבל הערעור וגזר דינו ל- 12 חודשי מאסר בפועל. על כך הוגשה בקשה לבית משפט עליון, כב' השופט רובינשטיין, שדחה הבקשה והוסיף כי גם לגופו של ענין אף שקיים פער בין הערכאות, בסופו של יום **"בהתחשב במעשים החמורים בהם הודה שהתפרסו על פני מספר חודשים - אין לומר כי העונש מצדיק התערבות ערעורית."**

"עבירות האלימות והאיומים בכלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להאבק בה" (רע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל, מפי כב' השופט ג'ובראן)

כמו כן, הפנתה לרע"פ 1826/11 סלומון אהרון נ' מדינת ישראל, שם נדון בגין תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג וכן איומים. דחף אותה מהחלון והפילה מהרצפה ונגרמה לה חבלה ואיים כי יהרוג אותה ואת עצמו. בית משפט שלום גזר דינו ל- 9 חודשי מאסר בפועל. בערעור טען כי העונש חורג ממתחם הענישה המקובל במקרה דומה ולא תואם הנסיבות. בית משפט מחוזי דחה הערעור. בבקשה בבית משפט עליון צוין כי בנוסף לכך שאינה מעלה סוגיה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, גם מעבר לנדרש, העונש נקבע בהתאם לחומרת מעשיו, כפי שבאה לידי ביטוי בכתב אישום המתוקן ולא מצא פסול בקביעות בית משפט מחוזי באשר למסוכנות הנשקפת ממנו וכי מצטרף שיקול חשוב בדבר הרתעה ציבורית בעבירות חמורות בהן הורשע.

כמו כן, רע"פ 3132/12 **אברהם דוד נ' מדינת ישראל**, הורשע בגין תקיפת הגורמת חבלה של אשתו ואיומים וכליאת שווא ונדון ל- 12 חודשי מאסר בפועל. ערעור לבית משפט מחוזי נדחה. כך גם הבקשה לבית משפט עליון ובית משפט דחה הבקשה וציין מדובר בתקיפה בהזדמנויות שונות על פני תקופה של 3 חודשים, מספר אירועים של אלימות, על רקע סירובה לקיים עמו יחסי מין, כולל כליאת שווא, ומספר עבירות של איומים ולכן העונש ראוי.

כמו כן, ע"פ 70531/08 מחוזי תל-אביב, **מדינת ישראל נ' רחמים יחזקאל**, מיום 15.2.09. המערער הורשע בשני אישומים: עבירות של גניבה ותקיפה וכן עבירה של תקיפה סתם. על פי העובדות גנב תיק של אדם יליד 1921, בעל תעודת עיוור, בעת שהלה הגיע לקופת חולים. הנאשם אחז בתיק, משך אותו ונמלט, אך נתפס בכך על ידי אזרחים והתיק הושב לבעלים. לאחר מכן התפתח ויכוח בינו לבין שכנה, ילידת 1932, ובמהלך הויכוח סטר בפניה מספר פעמים. בעקבות פניה של שכן נוסף כי יפסיק להטרידו בבקשות, תקף אותו וגרם לנפילתו. הוא הורשע לאחר שמיעת ראיות ודינו נגזר ל- 11 שבועות מאסר בחופף לתקופת המעצר ושנה מאסר מותנה. בית משפט נמנע מלחייבו בפיצוי ולהוסיף רכיב של קנס בשל מצבו הסוציאלי והקונומי הירוד. המדינה הגישה ערעור. בית משפט מחוזי ציין כי הערעור בדין יסודו וכי הם ערים למצבו של הנאשם הפיזי והנפשי, אך לא יכולים להשלים עם נורמה של תקיפת קשישים לצורך נטילת רכושם. הוא ידע שמדובר בקשיש עיוור וכי לא יוכלו להשלים עם קביעת בית משפט שלום שלא מדובר בעבירות שנמצאות ברף הגבוה. בנסיבות אלה, מבלי למצות הדין, הטילו עליו 8 חודשי מאסר וחויב בפיצוי בסך של 500 ₪ לכל אחד מן המתלוננים.

הסניגורית לא הציגה פסיקה של בית משפט עליון, אך טענה שמדובר במקרה שיש לאבחן מפסקי הדין האחרים ואשר איננו ברף החומרה הגבוה וכי הנאשם עשה ככל שביכולתו להשתלב בטיפול אך לא עלה בידו כדי לא לפגוע במקום התעסוקה.

למותר לציין כי אם יגזר דינו למאסר ולו בעבודות שרות יפגע ממילא מקום תעסוקתו ולכן עמדה זו של הנאשם אינה ברורה.

באשר למתחם העונשי הראוי לתוקף בת זוגו ומאיים עליה ולתוקף חמו הקשיש:

בע"פ 2037/92 יצחק בן דוד נ' מדינת ישראל, מיום 22.6.92 (לא פורסם) נקבע:

"בית המשפט מצווה לשרש את התופעה של אלימות שבתוככי המשפחה, שנעשית יותר ויותר למכת המדינה, וכן מצווה הוא להגן על הצד המוכה, שלא תמיד כוחו עומד לו להגן על עצמו. הרתעה זו צריך והינתן לה ביטוי על ידי השתת עונש מאסר משמעותי, למען ישמעו ויראו, הן מי שהורשע במעשה אלימות והן עבריינים בכח".

הערך החברתי המוגן, הראשון במעלה, לכשמדובר בעבירת אלימות הינו הצורך להגן על שלום הציבור ובעיקר החלשים בחברה שאינם יכולים להגן על עצמם.

העונש ההולם מי שמרים יד על חלש ממנו, בעיקר מי שנתון לחסדיו, ומעמידו במצב שחש סכנה לחייו, הינו ללא ספק מאסר. ניתן להימנע ממאסר, ולעיתים אף מהרשעה, רק אם נסיבות התקיפה ברף התחתון והתוקף לוקח אחריות מלאה על מעשיו, מביע חרטה ומשתלב בהליך טיפולי - שיקומי, שיש בו לצמצם במידה רבה המסוכנות הנשקפת ממנו.

אם אין הנאשם מכיר בנזקקות טיפולית ודוחה לכן כל הצעה טיפולית, יש להחמיר עימו ואפילו אם מדובר באדם מבוגר שבעת ביצוע העבירה עברו היה נקי.

כאמור, בנסיבות חמורות, כשנלוות לאלימות ולאיומים, חבלות של ממש, על אחת כמה וכמה שיש להטיל מאסר, לתקופה שבין 10 עד 18 חודשים.

בנסיבות כאמור, בהתחשב ברמת הסיכון הגבוה הנשקפת מן הנאשם, בעובדה שגרם חבלה של ממש לחמו הזקן: דימום באף, נפיחות והמטומה באזור עין ימין, וחבט בראשה של אשתו, כל זאת בנוכחות ילדיו, העונש הראוי הוא בהחלט מאסר במתחם לו עותרת התביעה.

מאידך גיסא, מדובר באדם לא צעיר, שעברו נקי לחלוטין, השומר תקופה ארוכה על התנאים המגבילים, שמזה שנתיים שיתף פעולה בהגעה למפגשים טיפוליים שונים, אלא שבסופו של יום, בשל מבנה אישיותו והמשך הכחשה של האירוע, אין בפני המלצה של שירות המבחן.

דחיתי הדיונים שוב ושוב שכן שרות המבחן סברו שיש מקום לשלבו בהליך טיפולי אינטנסיבי ב"בית נועם", והוא אף הביע רצון ונכונות לעשות זאת, אלא עמד על כך שאם לא יצא לעבודה בשעה 5:00 כדי להגיע למקום עבודתו ב"תנובה", יפוט. יוצא אם כן, כי הדרישה של "בית נועם" שיצא לעבודה רק בשעה 6:00, היא שמנעה זאת ממנו, ולא הוצעה מסגרת טיפולית אינטנסיבית אחרת.

השאלה אם בנסיבות אלה יהא זה נכון לגזור דינו למאסר בכלא לתקופה שלא תפחת מעשרה חודשים, על פי המתחם שקבעתי ומצאתי כי למרות העדר המלצה טיפולית מצאתי כי יש הצדקה בשל הזמן הרב שעבר, השמירה על התנאים המגבילים, ושיתוף הפעולה שלו עם גורמים טיפוליים תקופה ארוכה, בשל גילו ועברו הנקי, להסתפק בשישה חודשי מאסר בעבודות שרות.

לאור האמור, אני גוזרת על הנאשם עונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים, בעבודות שירות "בהיכל התרבות לוד" וזאת 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות יומיות, בעבודות אחזקה וסיוע, מנהלה ושירותים בפיקוח רב כלאי אסרף חביב.
תחילת המאסר מיום 8.11.15 ועליו להתייבב בשעה 08:00 במועד זה בפני המפקח על עבודות השירות לצורך קליטה והצבה במפקדת גוש גוש מרכס ברמלה.
על הנאשם לדווח לממונה על עבודות השירות בשב"ס אודות כל שינוי בכתובתו ובפרטיו.
כמו כן, מוסבר לו כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח וביקורות הפתע וכי כל הפרה תביא להפסקה מנהלית של העבודות ולנשיאה בעונש בין כותלי הכלא.
2. פיצוי לכל אחד מהמתלוננים בסך 2,000 ש"ח כל אחד. הסכום ינוכה מסכום הפיקדון בסך 3,000 והיתרה בסך 1,000 תשולם ב-4 תשלומים שווים ורצופים החל מ-10.12.15.
3. אני מטילה על הנאשם 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירה מהעבירות בהן הורשע.
4. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 12000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע במשך 3 שנים מהיום.
אם לא יחתום על ההתחייבות, יאסר למשך 90 ימים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

**ניתנה והודעה היום י"ב חשוון תשע"ו,
25/10/2015 במעמד הנוכחים.
רובין לביא, שופטת בכירה**